

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	4 frt — kr.
Fél évre . . .	2 „ — „
Negyedévre . . .	1 „ — „
Egyes szám ára . . .	10 „

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . .	4 frt — kr.
Fél évre . . .	2 „ — „
Negyedévre . . .	1 „ — „
Egyes szám . . .	10 „

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények díj 3 hasáboz petit sorért 5 kr. — Többzori vagy terjedelmes hirdetéseknél árlérogeloes adatik. Nyilt térbenvaló közlemények után három hasáboz sorért 15 krajczér számítottak.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Vácra” szerkesztőséghez fő ut. 81. szám alá Vácra küldendők.

Kéziratok vissza nem adatkak.

Vác, nov. 6. 1872.

Városunk képviselőtársaságának igazgatója tegnap ment végbe.

A harmadik választó kerület elnökének, Benkár Dénes urnak gondolatlanúsága vagy éppen átgondolt és természetesen eljárása (nem tudjuk elhatározni, melyikelszükségte, kit menteni nem lehet) az eredményezte, hogy ezen kerület választása megsemmisítette.

Ezen elnök ur menthetlen hanyagsága, vagy ha nem családunk, kisínált manóver által oda engedte magát vezetetni ahol megállta, egyetlen jó akaratú polgár sem képes részére mentéséget elő teremteni. Elfogadja e kerület elnökségét sőt a bizalomért látnak mondja magát, és midőn a választási nap beköszönt, senkit sem értesítve (valószínűleg azonban egy bizonyos clique jól tudta) elhagyja több napokra a várost, és eszerben hagyja kerületét.

Az elnök nélkül maradt kerület nem volt képes a törvényes időben választását megkezdenni, a per mops oda lökött alelnök ur pedig botránys tudatlansággal, vagy talán egy huron pendulre a cliquevel, nem tudjuk a kettő közül mi vezette őt, — úgy vitte azt keresztül, miszerint lehetlen volt meg nem semmisíteni.

A cél: hogy a váci képviselői választás megsemmisítésének biztos alapja legyen, éleretet, és ezzel egy szermsind az, hogy e szerencsétlen város sorsa még tovább is ugyanazon kezekben maradjon, mely csak tulajdonosi nem annyira a város érdekei, mint első helyen saját existenciájuk mellett képesek csak fűt-fát megmozgatni.

Mintán mi előttünk nem egyes emberek hivatala, jó léte, existenciája, hanem a város előhaladása van szemünk előtt, és csak az a város javát vagyunk kötelessé mindent erőből előmozdítani, — e rendezetlen állapot továbbításba aggályt látunk, — ám legyenek isten és emberek előtt felelősek azok kik, előidézték.

Hogy mennyire itt lenne ideje e város organisatójához testtel és lélekkel hozzálátni, kitűnik a következőkből:

A cholera Budán, Pesten, Magyarországon több népesebb városaiiban kitört, még pedig nem cholera, hanem valóban ázsiai cholera mérvény.

Minden város a legnagyobb erélyt fejt ki a rend, tisztaság mindazon óvszerreit elővenni, mellyel a betegség kitűnése vagy terjedésének gátát képezheti; csak Vác város talátsága elégetett meg azzal, hogy egy jámbor cholera elleni tanácsadóit kinyomatott és szétosztatott, és némely középületet jól-rosszul, úgy a mint értett hozzá des inficiálni megkísérelt.

Az aggasztó hírek arra ösztönzék DeგრÉ Alajos képviselőnkent, hogy hús előbbelő polgárok által aláírt kérvényt nyújtott be hol erőszék felépésére hívja fel a magistratust.

És mi történik?!

Nagy képeket vágva ülés tartatik miközben lévén a polgárnak alvohoz, mit tesznek ők ugyanazon polgárság hátrányára, a kérvény tudomásul vétetni határozatuk, már csak azért is, mert azon oldalról, homnát a kérvény jött, még támogatásra sem szorultak (?)

E lelkiismeretlen határozatra azonban egyet aludtak, és azon megdöbentő hírre, hogy itt van Tréfort minister, mely őket jobban megriasztá, mint a cholera rémhír; visszaveszik a határozatot és egy félnyvi hízélgő végzés kíséretében ugyan csak kérvényezőket kinevezik egészségügyi bizottsági tagoknak.

E bizottsági tagokat másnap egybe is hívták, azonban a városi főorvos ur magyarázatára: melyszerint az ázsiai cholera vagy lég által, vagy utasok által terjesztetvén, a léget áramlatában meggátolni, az utasokat feltartoztatni hatalmunkban nem áll; és így nem szükséges az erőlködés, tisztaság fenntartására pedig rendőrségünk nincs, minden úgy maradt, a mint volt.

Már magában véve ama dacz,

melyely bizonyos helyről jövő indítványokat, jóakaratu figyelmeztetéseket fogadni szokták, figyelemre méltó; még nagyobb megfigyelésre érdemes tény az, hogy minden a váro sz közéről érdeklő nagy fontosságú, sokszor életkérdéseket tartalmazó reformok keresztültivélére a lehetőlegelő, a legmaradiabb, vagy éppen a legkonokabb tisztviselőt küldik ki kebelükkel azon cél elérésére, hogy az indítványozott reform-javaslat vagy a tisztviselő tehetlenségén, vagy annak hanyagságán, vagy ha egyikem sem, de konokosságán multhaltan hajótörést szenvedjen.

Városi rendezés, jöjjon el a te országod!

Vác, 1872. october 23.

Szólj igazat, betörök a fejed. *)

*Fiam! keress magadnak más országot, néked Macedonia kerék!

Macdonon Filop.

Ha valamely eszme felmerül a társadalomban, vagy a lapok hasábjain, azt jogában áll mindenkinek vitatni, vajjon helyes-e vagy sem? — E szempontból indultam ki én is, midőn E. I. L. ur a munkáskérdésről ír ezikkét taglalás alá vettem, s egykeztem azt kimutatni, miszerint az említett t. ur eszméje igen téves helyzetűnköz képest. — De azt az illető t. ur, mint e lap 39-ik számában erősen állítja, még most sem hiszi, vagyis jobban mondva, nem akarja elismerni, midőn így ír határozott hangon az említett számban: „újánlátat még sem fogadom el! — — — E szavakból teljesen kitűnik, hogy t. E. I. ur igen meg van győződve caikkem helyességéről, de az ő becses személyisége semmi esetre sem akarja azt nyilvánosan elismerni.

De nem csodálkozom, hol az öndatatos igazságszeretet puha találat látt vala vetve, ott nem lehet szilárd megállásról szó, — mert a legkisebb

*) E cikknek meg a 40-ik számban kellett volna megjelenni, de a fölmérett akadályok miatt idág késett. Szerk.

enye szállófüvalomra is megkell haljonia gyenge idege miatt, s ha egyszer koronás (sic) fejét meg kelle hajtania a részrehajlatlan igazság előtt, úgy a benézéres által haragra lobban, készakarva nem akarja elismerni szülője szótát, — de arezpirulva fordul el ömagától — néhány szót hebeve meg, míg végre a túlszerényység kőpenye alá rejtőzik! . . .

Az ifjú kor, melyben az egy zománcoz kópárázattal van telve, égig éré szobrokon látja már előre megalapítva hírnevét az utóemlékek hosszú sora előtt, kik hervadtalan nyusboskoló fonjak körül a képzelt főt, míg agyának még kétszerte képzeltbe s a vaktió napot elhomályosító szellemi-ködburkolata szerző elszaladó töredékei is mind megsemmisülendek. . . .

Egy pohár hideg víz, s az ifjú eszméletre tér, s aztán kezdi látni a valót. . . .

E. I. L. ugy látszik igen büszke lett egy ciziciójára, mert ugyancsak emlegeti a 39-ik számban, s ez a 37. számban Kautz Gy.-től, mely a következő: „Ha egyike a nagy jóvedelemágának (i. e. föld, tőke és munka) viszonylag nőtt, tehát az illető természetényő viszonylag drágább lett; akkor mind a vállalkozások, mind a fogyasztónak érdekében áll, hogy a megrádrált természet helyébe olcsóbb tétessek.” — Igen, de azt a megjegyzést kifejedte a czikkiró, hogy Kautz

nem ismeri a helyviszonyokat mindenütt, tehát ajánlatát nem is lehet mindenhol alkalmazni, — és utóljára Kautz még sem írta, hogy akkor a hazai munkások éhen hagyassanak az idegenek miatt, mint azt a czikkiró ur írta volt első cikkében!?

Példákat lehet látni az idegen munkások hasznos-ágaról bár merre; — az idegen nemzetbeliek nem ismerik a mi gazdasázatunkat, tehát előbb oktálni kellene őket rare; ezenfelül saját költségükön kellene beszállítani; járatlanságuk által mennyi kárt szenvednénk; magasabb díjt követel, mint a hazai (tessek bár kinek megkérdőzni az olaszokat, kik szóba sem állnak 1 frt. 80 kr., 2 frton alul egy munkaadóval sem); továbbá nem állandók, ma itt, holnap ott, és mindig csak ada meg, hol többet fizetnek, hasznóvágyból cserben hagyja a munkaadót stb. stb. — Tehát hason volna az idegen munkások behozatala? Éu mindig ugy hiszem, hogy nem!

Tessék csak Lukácsy Sándor jeles országos kertészeti vándorúnr és gazdasz horderője ajánlatát figyelembe venni, ki a hiányzó vagy drága munkásokézz baj orvoslásáról egészen más indítványt tett a Ministeriumnak, t. i., hogy az országban lévő árvák nagygyrse a mezei és kerti munkára oktattassék, hogy ne csak egyszerű munkások, de practicus hazai gazdaszok is váljanak belőlük!

És ugyanis figyelemre méltó még

Lukácsy a mezei- és kertipar érdekében épp a napokban a magas Ministeriumhoz, és elfogadás végett az országgyűlés elé terjesztett emlekirata, melyben gyökeres ujállatkánt sürget az e tekintetben a gazdaszati térék. . . .

Tehát még sem idegen munkások behozatala, hanem a honi munkaadók és munkások közti jó viszonyi és értelmesz az, mi e fenerákon segíthet legelőszérőben! . . .

. . . Most csupán néhány megjegyzést teszek még t. E. I. L. ur e lapok 39-ik számában közölt cikkére, melyből ismét kihagyta a tényálladékot, s hasznátalan úrés szávakkal lépett a nyilvánosság elé.

Ugyanis írja, hogy én a boldogságot és nyomorú életet összeavarram? — De erre már csak az felelem, hogy aligha nem valakinek a logica vége összeavarravola!

Ha már a kor gyermekek, legalább lenne a szellem férfias! . . . S ajánlom egyuttal t. E. I. úrnak, hogy mások óvatosabb legyen fölöle tykszeire.

Végre hangos panaszra fakad t. E. I. ur ajaka, hogy ő bár még nem irtz igényt (mintna ez az ügyhöz tartozna), és nem is nevezi magát írónak, mint én, de azért még sem fogadja el ajánlatomat, — mintna bizon u kegyessége kedvéért szóltam volna az ügyhöz, és nem is a közvélemény és igazsz érdekében! — E pontnál azonban nagyon rosszul cselekedett t. E. I.

TÁRCSA

Társadalmi vázlatok

(Baráti level.)
(Vége.)

— — — De most veszem észre, hogy kedélyem lávafolyama órnvénybe vezetett, s filosofálásom már untának is, tehát kezdjünk mást. — Légy megnyugodva, nem bölcselkedem tovább, igyekeni fogok így lenni.

Tehát lass páf photographiát, az itteni „haute volée” kőrőből, mit sem Erdősz és Juhász, sem Borsos- Doktor nem utánozhat, jöllehet az illetők csaknem mind a kárakban fűgnek.

— Hanczött meg főüléidebe „I z éváry” név édes csengése? Midőn még kőrűnkben időztél, nem örvendet e név oly nagy Renomencsnak, mint jelenben. — Tűzvár Ziraibella kiaszony (— ha e nevet helyesen akarod kimonadni, tüsszened kell) — jászta széppé és élmesléllő. Rossz nyelvek ugyan azt híresztelik, hogy kissé keleties orfa van, azonban ki-ki saját orfízzel bír, s nekem az olyan tetszik. Azt is beszélik, hogy a kiaszony nem volna elmés, miután a társaságokban igen keveset, vagy semmit sem beszél — de épen ez által mutatja a kiaszonyon élmeségét, mert ha beszélne, bizonyan azt vélné volna szellemzőségának, s ép ebben rejlik Ziraibella okossága.

És alkalommal nem mulasztatom el ő nagysága Castor nevű kutyacsájáról megemlékezni, ki még szerencsés volt ismeretséggedet bírhatni. Szegény, igen tragikomikus véget ért, jöllehet nagy imbermeséret bit, mit onnét tudok, hogy valahányszor kőrűkért nyitott, elűtött életem. — Egy reggel azt jelenté a szolgáló, hogy a kurya farkát

lábai közé húzza, s nyelvét kilógatja. — — — ennek következtében néhány kövel a Dunántúlról, és e alkalommal vízbe fuladt. — Legyen nek szász a víz medré!

Emlékezel még az öreg Tűzvárné nővására? A szép nőre, a legértetebb korban, a nagy, feketés szemekkel, oly nyelvel, mely minden jobb névnek Guilloinea. — Mosolya az éles kék, melyl mások becsületének nyakát szelni s azt zsákba dugni igyekszik. — — — H. . . . szinte ott volt, még mindig oly elmés, jovialis, mint hajdan. — A mint beszélt: anyja a szülői háztól történt elszóvásokor minden inge mellé egy jó tanácsot és tanítást mellélt.

— Mily kár, hogy ezen ingeket később a jó tanácsokkal együtt kiserelték a mosónők! — A hazumos beszédeknek is volt egy igen tisztelt képviselője: H. . . . barátom személyében, ki még mindig Anecdota-Kronpon, — miket egyébiránt oly sajátos módon mond el, hogy ha egy történetet kezd, sokkal tovább tart, mintna az előltnök szövetés az érdekelt személyek által. . . .

Az intolerancia, mely előbb a társaságokban a főuralmak közé tartozott, most még nagyobb mértékben elvan terjedve. Volt egy fiatalom (G. . . .) kivel bennutóbb viszonyban álltam. Muli este mindekint megvultunk híva a tézvizsgálomra; a mint megálltam őt, felc mentem, de ő előfordult és nem akart megismerni. — Épen színházból jöttem, s lel voltam igazva.

Ezt megkell búszólni, gondolom, s egy fordulatot téve oldalt kerültem a nemesi ügy elé, s kezdé megszavazni mondani! mon cher ami, igen örülök, hogy őnt itt láthatom; — s aztán elég hangosan mon cher ezem neki s egész éjjen nem távoztam oldala mellől. . . .

A bálkirindó — ki mellesleg mondva szinte nemis volt csakhegy éven éves háza-

sok nemes férjével — meg tisztelve barátiságával, hozzám lebegett, én félálja úgy szóltam neki: Résszente én barátomat is kegyes érzelmeim, ő utánam az emberisz legszeretreméltóbbika. — „On igen szerény” válaszolt a nemes hölgy, — s megismerni nem akart barátom, legkedvesebb lovag a nemes hölgy előtt.

És „Nemes” boszú volt . . .

Látom az ajkaidon lebegő gyönyörös mosolyt, mely mondati látszik, hát te öreg bajtárs, mit csinál?

— Tudni fogod, remélem, hogy anyám születésem előtt kizarólag Hannibálról olvasott, s így szabadság- és egyelőnségi eszméim mintegy velem születtek.

Kár, hogy anyám félálta! Rotschild élettéli is nem olvasta, ugy nem fogott volna ki soha az apró pénz szerelméből.

Még mint gyermek, mennyiszier szerettem a tanodát, hogy Vác utcáján biolyogva gondolkozhassam, mitcni lehetne az emberiség boldogsága tenni. Gyakran neveztek ezért szemurrekelőnek, s gyakran meglettem, mint ilyen, büntetve.

Már akkor kellett az emberisz boldogítására szolgáló gondolatiemréz szenvedéseket kiállanom. — De hát oka vagyok-e én annak, ha Guttenberg a nyomdászokat és Schwartz Berthold a léport előbb találta fel, mint én születtem? Nincs e jogom megátózni a sorsot, hogy Guttenbergnek s Schwartznak pár 100 évvel előbb engedte megpillantani a világot, mint azt én tehettem? No, de ezen már nem segíthetek, tehát megnyugodom sorsom mi voltam. . . .

De most látom, hogy ismét filosofálóni kezdek. — Ma nem vagyok képes kedélyem humoros hurjára léni, bezárom tehát soraimat.

Adieu mon cher ami! ha nem elégit ki e rövid chaos, s valamivel adós marad-

úr, l
melyt
tom;
pán h
lás gy
tom!
pedig
zan é
— az
kezté,
Home
Estr
N
alkalm
és szaki
és már
nem egy
zel kifü
a leveles
tisztítai
párolta
E vonatb
eltartho
(Gelati
sentiaja
kár br
ajánlat
S alkalm
K
ára oly

am, v
talan sz
K
pás m
előtte f
S a setét
szemek,
M
dász, eg
gés tul
e t
les-sarka
nak egy
jos, mi
szülei s
erlésem
Az
zetű áll
nehéz a
lakok kü
szatlkör
sony pu
gnyevő,
haverő,
cziellán
pompás
dolgozot
lelte éle
arany ke
Eg
kiegészít

tanár nyugdíjaztatának, és némi reform lenne bezohva.

Tóvölgyi Titus drácoi ítéletének különösen a pénbírásg (500) enyhítésére aláírás nyújtott, egy ily aláírás ívet mi is megartottunk. — Még lenne, ha mi viszály, kántor segédt vállalkozott, megtudván ezt a N. M. Vácsi püspök O Mefőtságy, az országban leendő jázástát a kántor segédeké beültetvén.

A zene tudomány is lehet pápista ugye luteranus, — ugyanis a helybeli ágostai vallás követőinek kántora beteg lett, az orgonán leendő jázástát a helybeli kántor segédt vállalkozott, megtudván ezt a N. M. Vácsi püspök O Mefőtságy, az országban leendő jázástát a kántor segédeké beültetvén.

Lőgyőztünk tánczermet építtetni jónak látván, az építkezés a kezdeti idő járás mellett erélyesen folyik és mármár tető alá jut, — a terv kedvezőtlen bírlat alá volt nem egyszer evez és nem ok nélkül azonban leszámítván a véghetlen masszív és így drága építkezés, ha kellő csinál less a veranda kiállása, nem fogja magát rosszul ki venni az építkezés.

A vácsi fejtörést árjelése, mely a fejtörést elmezése felett tartott, meg lön semmitse, és pedig olyfajta galád árjeléseis tények folytán melyfolyón a magyar k. pénztár ezekre lett volna megkérővén, az egészen az a szánandó hogy a vácsi legtekintélyesebb polgárok vállalkoztak a galád üzletemre, e Consortium feje a volt elmezési bérő Lindenbaum N. és Benkár Diene s urak voltak, mintegy 10—12 aldermanokkal; az ujj árjelést lapunk hírdetményi része hozza. — Az egészen az a sajnos dolog, hogy a vizsgálat bízottság a hivatalnok compromissóját nem bírta kikerülni, holott a rendszer hibája engedi meg az ily galád összebeszélésekét a nélkül, hogy a hivatalnok bár mi részben hibás volna.

A legjobb mód cholera ellen tisztaságot behozni, mondja K — S — úr (külömben tagja az egészségügyi bizottságnak) és erélyes bizalom szavazója a magistratus tisztaság szeretének) vegyen az illető háziq egy súlyos kendő, ántákosza oda a Vin a vis lakó nő családának és ezzel minden további bírságlós nélkül két cézt.

is képes elérni, ugyanis: először nem öntök a miázmas maradék ételt és mosásokat a ház elébe, másodszor: másodszor? — — már erre nem emlékeznék tisztán — de hogy második cézt is képes elérni ily súlyos kendővel azt mondott, sőt hozzátevé, miszerint: probatum est! —

Azon urakunk, kik mint petitionalok megelégtelték a városi közegek intézkedését a cholera ellenes tisztaság felett, — sőt nekik majdnem bizalmat szavaztak, — ajánljuk az Arany szarvas, a városi sörház, Curria, részben az arany csillag, és minden emletes házi úr pörce gödréit, — a Gálík örökösök házának és a P. residentia kifolyását, a Regenschori féle házat, az ugy nevezett Veresház pestises, hymalaya szerű trégya dombsáit, — a schachterek, a kisebb marhák és disznók vágó helyiségeit, az szappanos miázmas műhelyeit, sbit véghetlen sok a többist sőt magát a városházat, ha mind ezt megtekintve azt nem jelentik ki, hogy ezen helyeket megégszességessé kor-szabkba nem szabad így hagyni! akkor ok nem valók egészségügybízottságba, — sőt — — — — —

„Mercur” kereskedelmi kör helyiségében Edvi Illés László úr f. hó 10-én est 5 1/2 órákor felolvastat tartand a dohány és dohányzásról, e kitűnő tehetségű ifjú felolvasót meghatalmált ajánljuk közönségünknek.

A virilista nagy ur. Lovai mirt és napokban, mert betegek levén, a helybeli egyetlen dipl: lóorvoshoz fordult, a helyett azonban, hogy a doctor kézségét nyilvánította volna, eme elutasító választ nyerte: Mene a kinek nek eddig a munkát megdolgozta.

Valjón a lóorvos tudomány — a virilistát született-e csupán, vagy hogy a lovak betegségeikből nolle velle — ha lehet, ki gyógyítsa?

Apróságok.

A napokban e sorok íróját egy kis „Pápra morgórá” hitva meg Y. úr. Nem ártam bizonyítani, kitűnő gomorósról a naneusos morbus ultramontanus, az émeletly hegymégi kör ellen.

E „papra morgórá” olvasóinknak is szolgálnak hárnap cseppel kívánván, hogy közöltök egyiknek se akadjon meg a torkán Ime az első csepp:

A „esalhatatlan”
Róma már kimondta egy hitágazatban „Emberek esalhatók, a pápa esalhatatlan.”

De esalhatók nek benné fejtők lágya Meg nem csalja többé *esalhatatlansága.*

Második csepp:
„A mester és tanítványai.”

„Nehezbe gazdagnak mennyországra jutni,
Mint az elefántnak töbégény áttutni.”
Mester, tanítványid hiszik szavad nagyon, Lásd, nálunk mily *szegény ma a pupi vagyon!*

Harmadik csepp:
„A vacsiakhoz.”

Gósdalom, a tisztelőnd papok haragszunk rátok.
Hisz Ti követet kedvőkre P a pálygéből választótok.*

*.
A kinek a cseppet tán nagyon erősek lennének, egy rejtők „Barátok” ez, a egészségére valnak. *Spinoza.*

*.
Tehát a pest-vácsi országot is járhatók lenne elvégre, valahára. Valóban az ég csodája, melyet az állajezet utasok shegyesem akarnak elhinni, azt hiszik, ma sem járhatnak arra a nélkül, hogy kocsiq tengelyét legalább minden mártföldön egyszer eltörnék, s úszszárzódt testüket lépten nyomom kiphentének.

Azért volt utas és nem volt út, most lenne út a nincsen utas.

Ha Brassai Samu, ez öreg úr kérdik, miért nem nőtül meg, azt szokta mondani: A mig lett volna kinek nőtüljék, nem volt mire; most lenne mire, de nincs többé ki nek.

(* Papfőlgre Degré Alajos lakhelye.

32346.
1872. IV.

32346. A Vácsi m. kir. orsz. fejtöréstben letartóztatott, mintegy 600 főre menő egészséges és beteg fejtörések teljes elmezése 1873. évi január 1-től bezárólag 1875. év december 31. napjáig terjedő három évre írásbeli ajánlatok utján bérbe fog adati.

Legmagasabb árul minden egyes fejtöréss után, létszámba vétele napjától kezdve, egész azon napig, melyen bármely okból a létszámból kilép, elmezési átalánydíj fejében mindenik napra az államkincstár által a vállalkozónak fizetendő 22 kr, azaz huszonkét kr. állapították meg.

A közelebbi szerződési (árjelétsi) feltételek Pesten a m. kir. igazságügyministerium iktató hivatalában és a vácsi orsz. fejtöréss iródájában a hivatalos órák alatt naponta megtekintethők.

Az 50 kros bélyeggel ellátandó ajánló levelekben az ajánlat kelte, továbbá a megajánlandó összeg számokkal, és bettikkel, valamint az ajánlattevő vezeték- és keresztnéve (cézge) és rendes lakhelye világosan kiirandó, egyszersmind kifejezendő az is, hogy ajánlattevő a szerződési feltételeket ismeri és azoknak magát minden kivétel nélkül aláveti. Ol: ajánlólevelek, melyek nincsenek világosan írva, vagy a melyekben kifogások vagy mellékeltetelések tetének, nem vétetnek tekintetbe.

Az ajánló levelekhez ezenfelül az ajánlattevő erkölcsi és vagyonai bizonyítványa és bánatpénzül (vadium)2000 frt. késszében, vagy ugyanannyi arcfolyamu állampapírokba, vagy az állam által biztosított valamely vaspálya elsőbbégi kötvényeiben melléklendő.

Az ekként felszerelt, jól bepecsételt börtökbeba zárt ezen feliratalt: „Vállalkozás ajánlat a vácsi kir. orsz. fejtöréstben fejtörések teljes elmezésére” ellátandó ajánló levelek f. évi nov. 18 napja d. e. 10 óráig a m. kir. igazságügyministerium iktatóhivatalába nyújtandók be. Később beérkezett ajánlólevelek visszasautatitnak.

A kellő időben beérkezett ajánlólevelek, a fenkitelt napon délelőtt 11 órákor nyilvános jegyzőkönyvi tárgyalás mellett, a m. kir. igazságügyministerium IV. ügyosztálya helyiségeiben fognak felbontani. A legutányosabb vállalkozó bánatpénze a biztosítási összeg szabályszerű kiegészítéseig visszatartván, a többi ajánlattevő bánatpénze a tárgyalás befejeztével azonnal vissza fog adati.

Kelt Pesten, 1872. évi oct. 30.

A m. k. igazságügyministeriumtól.

Vácz, 1872. Nyom. a siketa. iparint. könyvny. gyorsrajtóján.

Felolvasó-szerkesztő és kiadó-tulajdonos: ÉLIASSY GYULA.

Árjelétsi hírdetmény.